

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2486/2015
20.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиоца О.Г. из К., чији су пуномоћници И.Н. и Б.Н., адвокати из Ц., против туженог Ђ.С., ДОО из К., чији је пуномоћник Н.М., адвокат из И., ради понављања поступка, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 73/2015 од 25.05.2015. године, на седници одржаној 20.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 73/2015 од 25.05.2015. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Врбасу, Судска јединица Кула П1 373/12 од 02.03.2015. године, усвојен је предлог тужиоца за понављање поступка и дозвољено је понављање поступка окончаног правноснажном пресудом Општинског суда у Кули П1. 1570/06 од 26.12.2007. године. Стављена је ван снаге и наведена пресуда Општинског суда у Кули.

Решењем Вишег суда у Сомбору Гж1. 73/2015 од 25.05.2015. године одбијена је жалба туженог и потврђено првостепено решење. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепеног решења тужени је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење у смислу чл. 399. и 412. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности,

а ни битна повреда из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју ревидент указује, будући да је побијано решење јасно, није противуречно и садржи разлоге о битним чињеницама.

Тужилац је дана 02.02.2012. године поднео предлог за понављање поступка окончаног правноснажном пресудом на основу одрицања Општинског суда у Кули П1 1570/06 од 26.12.2007. године. У тој парници тужилац је тражио да му тужени као послодавац исплати новчана потраживања по основу рада (накнада за регрес за годишњи одмор за 2003, 2004. и 2005. годину) разлику зараде за период од 2003. године до 2006. године и исплату на име стипендије, и уплату припадајућих пореза и доприноса). Поднеском од 26.12.2006. године тужилац је повукао тужбу и одрекао се тужбеног захтева, након чега је донета наведена пресуда на основу одрицања којом је тужбени захтев тужиоца одбијен и против које парничне странке нису изјавиле жалбу, па је пресуда постала правноснажна 01.08.2007. године. Тужилац је са туженим закључио уговор о вансудском поравнању којим се одрекао свих новчаних потраживања према туженом, која су била предмет наведене парнице и обавезао се да ће се одрећи тужбеног захтева на дан потписивања уговора о вансудском поравнању. Тужилац је поднео захтев за понављање поступка из разлога прописаних чланом 422. став 1. тачка 11. ЗПП, наводећи да је тужени правни следбеник АД Ђ.С. К., да му је даном доношења пресуде о одрицању престао радни однос код тужене као технолошког вишку, и да је дана 28.01.2012. године сазнао за одлуке Уставног суда Уж 2542/09, Уж 6784/2012 и Уж 2524/09, којима су усвојене уставне жалбе Д.В., С.М. и Ј.Б., којима је утврђено да је подносиоцима уставне жалбе повређено право на правично суђење и правичну накнаду за рад у смислу чл. 32. и 60. став 4. Устава Републике Србије, у парничним поступцима пред Општинским судом у Кули и Окружним судом у Сомбору, и да се ови подносиоци уставних жалби налазе у истој правној ситуацији као и тужилац. Тужилац је уз предлог за понављање поступка поднео фотокопију наведених одлука Уставног суда.

По оцени Врховног касационог суда правилно је у нижестепеним решењима примењено материјално право када је дозвољено понављање поступка по предлогу тужиље.

Према члану 87. Закона о Уставном суду, ако је појединачним актом или радњом повређено или ускраћено Уставом зајемчено људско или мањинско право или слобода више лица, а само неки од њих су поднели Уставну жалбу, одлука Уставног суда односи се и на лица која нису поднела уставну жалбу ако се налазе у истој правној ситуацији. Према члану 422. став 1. тачка 11. ЗПП, поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може се по предлогу странке поновити ако је у поступку по уставној жалби Уставни суд утврдио повреду или ускраћивање људског или мањинског права и слободе зајемчене Уставом у парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда правилан је закључак нижестепених судова да су испуњени услови за понављање правноснажно окончаоног поступка у смислу члана 422. став 1. тачка 11. ЗПП. Тужилац се налази у истој правној ситуацији

као и подносилац уставне жалбе С.М., која је имала истоврсно потраживање према туженом, а одлуком Уставног суда Уж 6784/2012 утврђено је да су судови погрешно оценили тачку 3 Уговора о вансудском поравнању од 23.10.2010. године којим се подносилац уставне жалбе одрекао свих потраживања према послодавцу, те да има право на судску заштиту ових права у складу са чланом 60. став 4. Устава, међу којима права на правичну накнаду за рад и правну заштиту за случај престанка радног односа. С обзиром да се тужилац у овом спору налази у истој правној ситуацији као и наведени подносилац уставне жалбе, одлука Уставног суда донета у поступку по уставној жалби подносиоца С.М. има правно дејство и према тужиоцу, па су стога нижестепени судови правилно применили материјално право када је дозвољено понављање поступка и укинули правноснажну пресуду чије се понављање тражи у смислу члана 428. став 2. ЗПП, а ревизијом туженог се неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 405. став 1. и 412. став 4. ЗПП.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић,с.р.**